

1

— Cădem, mamă ? Parcă am cădea, nu-i așa ? Uite cât sunt de mici casele de acolo... Și uite cum se îndoaie aripile ! Ce face doamna aceea, mamă ? Nu-mi răspunzi ? De ce ?

— Se roagă, iubito, unele persoane sunt foarte nervoase în avion.

— Dar de ce ? De ce este nervoasă doamna aceea, mamă ? Fiindcă se teme că am putea cădea ? Tu nu ești nervoasă, nu-i așa, mamă ?

— Nu, iubito, mama nu este deloc nervoasă, ba chiar vreau să dorm puțin.

Fetița aceea greu de suportat care îmi urlă în cap (împingându-mă cu picioarele în rinichi) se referă la mine, dar infinit mai rău este că mama ei și-a tras masca neagră pe ochi și s-a cufundat într-un somn adânc, în loc s-o amenințe că o aruncă din avion pe gaura closetului.

Asta ar fi cu siguranță ceva tare distractiv.

Probabil că e una dintre mamele acelea care blochează câte o casă de plată la supermarket, conduce cu doi kilometri la oră și-și lasă odraslele să țipe din toți răunchii în locuri publice pentru că „doar știm cum sunt copiii, nu ?“

Nu, nu știu cum sunt și nici nu vreau să aflu.

Sunt pe cale să devin tot mai acră, ca o fată bătrână, pentru că asta sunt, nu o „persoană realizată“ care frecventează doar „baruri trendy“ și „lume cool“, sunt o fată bătrână de 32 de ani care va sfârși în singurătate, mâncată de cele 32 de pisici ale sale.

O perspectivă care îți îngheață sângele în vine.

Doamne, cât de mult urăsc avioanele, Doamne, cât de mult îi urăsc pe bărbații de care am fost legată, ba chiar cât de mult îi urăsc pe bărbați în general și, Doamne, cât de tare îmi urăsc și

viața mea care, în ultimele luni, a fost un remake după *Shining*, cu mine în rolul bătei de baseball.

După toate câte mi s-au întâmplat încerc să mă cufund din nou în muncă, așa cum suntem îndemnați mereu în reviste, la sfaturile pentru cititori.

Beau alcool fără încetare de aproape trei ore, aterizarea este prevăzută peste încă vreo alte patru, iar vecinul meu de scaun, care seamănă cu Alec Baldwin, mi-a oferit un Vicodine, spunându-mi că e un medicament bun la toate și că starurile se îndoapă cu pastile de-astea.

Dar nu ăsta era analgezicul pe care-l lua Doctor House ?

Poate fi orice, numai să rezist torturii ăsteia.

Adevărata problemă este că, în ciuda substanțelor psihotrope înghițite, rămân lucidă : în loc să plutesc într-o dimensiune paralelă și să zâmbesc tâmp, cu încetinitorul, în timp ce fac salturi mortale triple și bat palma cu stewardesele, rămân nemișcată, ridicând din sprâncene și înfigându-mi unghiile în brațele scaunului.

Mare noroc pe mine că nu sunt o vedetă rock, ar trebui să fac asta în fiecare zi și aș fi ajuns de mult într-o casă de nebuni.

Acolo, cel puțin, n-aș fi niciodată singură, toată lumea s-ar purta frumos cu mine, m-ar mângâia pe creștet și s-ar mândri cu progresele pe care le fac...

— ...Nu ca acum când, chiar dacă aș muri, nu i-ar păsa nimănuiiii !!! spun eu cu voce tare, înfundându-mi fața în haina lui Alec Baldwin.

— Vă simțiți bine, domnișoară ? Stewardesă ! Face un semn cu mâna unei stewardese care vine în fugă.

— Nimeni nu mă iubeșteeee ! Am rupt-o cu iubitul meu cel bătrân pentru că își număra mereu șosetele, iar celălalt, iubitul cel tânăr, s-a culcat cu mine pe Coasta de Azur, după care a șters-ooooo... și-au văzut cu toții de viața lor, fără să le pese de mine, iar acum m-au chemat la *Vanity Fair*, după povestea cu Paris Hilton, da' nu vreau să mă duc acolo... vreau să mooor...

Și încep din nou să plâng, fără să mă pot opri.

Sunt într-o stare jalnică, alcoolul îşi face întotdeauna un asemenea efect asupra mea, un fel de „Mai cântă-l o dată, Sam!”¹.

— Haide dragă, linişteşte-te, crede-mă, chiar dacă n-am înţeles prea bine ce-ai păţit, viaţa mea este cu siguranţă mai rea decât a ta, nu degeaba fac eu pe stewardesa, cel puţin am satisfacţia de doi bani că eu sunt cea care pleacă dimineaţa, după... hai să-ţi aduc o cafea bună şi tare.

Alec îmi oferă o batistă de hârtie :

— Mai vrei un Vicodine ?

Şi aşa ajungem la New York, cu sumedenia lui de lumini : un flipper uriaş în care tu eşti biluţa care se strecoară printre zgârie-nori şi, dacă nu eşti suficient de abil şi de rapid ca să rămâi undeva sus, eşti înghiţit fără scăpare de iadul suburbiilor.

Nu mă miră că de data asta nu simt nici cel mai mic entuziasm la gândul că mă aflu în oraşul cel mai lăudat din lume, nu există vreun loc în care aş putea fi fericită, pentru că sunt profund nefericită.

Mi-am găsit un apartament prin Craigslist, un site pe internet unde oamenii îşi închiriază casele şi măcar garsonierele duble costă ceva mai puţin de 6.000 pe lună, preţul obişnuit.

M-am descurcat cu 2.100 de dolari, care ar fi un fel de bacşiş pentru portar.

Sper să nu fiu ciomăgită prin vreo ulicioară, altfel va trebui să răspund la un şir întreg de întrebări logice ale cine ştie cărui agent de poliţie de 17 ani, ceva de genul : „Îl cunoşteaţi pe proprietarul casei ? Aveaţi adresa lui ? Nu umblaţi prin oraş cu bani lichizi în buzunar, nu-i aşa ? Dar dumneavoastră nu citiţi ziarele ?“

Aş încerca în primul rând să-l fac să priceapă că nu aveam curajul să mă sinucid.

¹ Replică din celebrul film *Casablanca*, cu Humphrey Bogart (Rick) şi Ingrid Bergman (Ilsa) în rolurile principale, al cărui laitmotiv muzical ilustrează o imposibilă poveste de iubire, încheiată cu despărţirea celor doi eroi.

Apartamentul este în West Village, așa că, dacă trebuie să plâng, măcar s-o fac cu eleganță.

Șoferul de taxi mă lasă în fața uneia dintre acele căsuțe aliniate una după alta, din cărămizi roșii, despărțite de grilaje din fier vopsit în negru, cu scări exterioare și ușa de la intrare cu clanță de alamă.

În aer se simte mirosul oceanului, vântul mișcă încetișor crengile copacilor și străzile sunt pline de oameni care beau și se distrează.

Iar eu sunt singură...

Dar mă aflu la New York, ce naiba !

Portarul a fost anunțat de venirea mea, îl cheamă Joe și este uriaș. După ce își vâra în buzunar teancul de bani, mă conduce gâfâind la apartamentul 4F, care este proprietatea lui Peter Bonelli, tipul pe care l-am găsit pe Craigslist și care va lipsi de acasă timp de trei luni pentru nu știu ce motiv.

În ultimul mail mi-a lăsat o listă lungă de lucruri la care să fiu atentă și de persoane pe care să le caut în caz de nevoie.

Parcă era maică-mea :

Te rog să nu uiți niciodată să închizi gazele și să stingi lumina, nu lăsa mâncare prin casă că asta atrage gândacii, încuie întotdeauna ușa cu cheia, chiar și atunci când ești acasă: anul trecut, în timp ce dormeam, a intrat un vecin beat-mort (a greșit apartamentul) și și-a făcut nevoile în cada de duș !

Eu pun întotdeauna și lanțul de siguranță, chiar dacă nu ajută prea mult, dar îmi dă o senzație de siguranță.

Conectează și alarma când pleci de acasă, codul este 25971# ca s-o acționezi și 28282# ca s-o deconectezi. E cam complicat, dar a instalat-o fratele meu și nu mă simțeam în stare să-i spun s-o schimbe. Eu o fac să sune în medie de două ori pe săptămână, încercă să nu mă întreci !

Dacă-ți amintești să uzi cactusul de la fereastră, îmi faci un serviciu, încălzirea este de groază, mai ceva ca în Arizona. Este un pulverizator galben în bucătărie, stropește-l puțin o dată la trei zile (sigur, dacă îți amintești !).

Ca să deschizi televizorul, sunt trei telecomenzi: cea lungă este doar pentru pornire și reglarea volumului, cea scurtă pentru satelit și cealaltă ca să înregistrezi ceva ce te interesează.

Da, și astea au fost instalate tot de fratele meu...

Ai grijă când faci duș, apa vine foarte fierbinte pe țeavă, iar scurgerea se mai înfundă câteodată, așa că trebuie să ai întotdeauna la înde-

mână o găleată plină cu apă în cabina de duș și, oricum, ventuza de desfundat este lângă scaunul de WC.

Știi că nu este frumos să discut despre baie, dar mai bine te pun la curent dinainte...

Pregătește gunoiul separat, te rog, în pivniță o să găsești cutii separate pentru cartoane, sticlă și ziare. Pentru mașina de spălat și uscător apelează la Joe și tot la el pentru toate lucrările de întreținere (taxa pentru administrație mă costă o avere, așa că merită să profiți de asta!).

Vecina, Maggie, este incredibil de amabilă, dacă ai nevoie de ceva poți să-i ceri fără grijă, este foarte cumsecade, dar surdă toacă, așa că nu te impacienta când îi latră câinii, pentru că nu-i aude.

Apropo de animale, pisica vecinei de la etajul de dedesubt (Pilar este spaniolă) vine deseori să mă viziteze, nu știu dacă îți plac pisicile, pe mine personal nu mă deranjează, chiar dacă sunt puțin alergic la părul lor, dar pisica asta este din rasa aceea fără păr, mi se pare că se numește Devon Rex, nu sunt prea frumoase, dar au avantajul că nu-și lasă părul peste tot, oricum, o să faci cum vrei.

Dacă ai mașină, trebuie s-o muți joia pe partea cealaltă a străzii.

Orice s-ar întâmpla, să n-o chemi pe mama, nici măcar dacă ia foc totul, prefer să aflu asta de la poliție, nu de la ea, în caz de nevoie poți să-l suni pe fratele meu, Tyler, un tip cam mototol, dar băiat de treabă, numărul este pe frigider.

Becul din frigider nu se aprinde întotdeauna, bănuiești de ce...

Un ultim lucru, la numărul 66 de pe strada asta era casa lui Carrie Bradshaw, de aceea toți vor să-și facă o fotografie pe scările ei, este un pic de gălăgie când trece autocarul care face turul cu turiștii pentru *Sex and the City*, dar mai rău e de individul acela care lucrează în biroul lui Mr. Big și trebuie să ridice placarda cu inscripția „I love you Carrie” de fiecare dată când vizitatorii trec pe acolo!

În cartier sunt foarte multe restaurante simpatice, dar îmi închipui că o să faci cunoștință cu ele, așa că nu-ți mai recomand să iei platouri de prăjituri de la Magnolia Bakery (odată l-am întâlnit acolo pe Ben Stiller) sau să mănânci o pizza la Arturo's.

Mă rog, m-am lungit destul, pentru orice poți lua legătura cu mine prin mail sau Skype.

Te salut,

Peter

Nu-mi mai rămâne decât să descui cele patru încuietori și să intru în casă.

Apartamentul este mic, dar primitiv și foarte luminos: are două ferestre foarte mari care dau înspre stradă, cu draperii de catifea grenă sub care tronează blestemații de cactuși (sunt vreo nouă și îi urăsc deja).

Parchetul tocit și plin de praf pare cel al unei școli de dans.

Sub ferestre este un divan violet foarte mare pe care voi vărsa lacrimi din belșug și îmi voi îneca amarul în înghețată, încercând să mă folosesc de cele trei telecomenzi.

În colțul format de cele două rafturi de cărți se află un fotoliu de piele neagră căruia îmi vine să-i dau foc, pentru că este exact la fel cu cel pe care-l avea fostul meu logodnic Edgar.

Pe masă este o grămadă de cărți, reviste și ziare, aproape toate cu rețete de bucătărie.

Ciudat, pentru că bucătăria este foarte mică și deloc comodă: aragazul are doar două ochiuri, nu există o masă de lucru, ci doar nelipsitul cuptor cu microunde, fierbătorul și un mic frigider în care au rămas două lămâi și o bere.

Pe policioare, din nou o serie nesfârșită de cărți de bucătărie și cutii vechi de tablă din anii 1950 pentru biscuiți și paste, cești pentru micul dejun, farfurii de toate culorile, pahare de toate formele și tacâmuri cu mâner de os.

Mâner de os ?

O scară de fier urcă spre platforma pe care se află patul dublu și un șifonier enorm (vai de mine, ticsit cu boarfe de-ale proprietarului).

Încă n-am văzut baia și mă tem că ar putea fi și mai rău.

Mi-e foame, sunt obosită și știu că n-am să pot adormi din cauza agitației și a efectului diferenței de fus orar.

Celor de la *Vanity Fair* le-am spus că ajung la ei mâine, astfel încât să am la dispoziție o zi ca să mă dezmeticesc și să scriu un fel de curriculum.

Mă întreb și acum de ce oare m-au ales pe mine.

Așa cum mă temeam, baia este o porcărie. Ca toate băile din Manhattan, este îmbrăcată toată în plăcuțe pătrate de faianță care erau albe înainte de criza din 1929 și este suficient doar să te uiți la ele ca să se desprindă și să cadă, closetul plin până la jumătate cu apă are alături ventuza de desfundare a scurgerii,

oglindea este minusculă, iar dușul nu are perdea, la fel ca într-o tabără de instruire a recruților.

Covorașul mizerabil de cauciuc, făcut ferfeniță pe margini, va avea și el același sfârșit ca fotoliul.

Baia este atât de împuțită că ar costa mai puțin restaurarea ei cu marmură de Carrara decât tentativa de a o curăța.

Uite ce nepotrivire : țara civilizată în care ești plătit cash, ți se oferă încălzire gratis, există spații speciale pentru câini și nefumători și în care a fost inventată rețeaua de cafenele Starbucks, este deficitară în privința unui articol de o utilitate zilnică fundamentală : closetul.

Îmi desfac valizele și mă trântesc pe divan.

Am citit undeva că există medicamente care pot șterge memoria selectivă a cuiva care a suferit niște traume.

Tare aș vrea să mi le cumpăr, ca să scap de amintirea ultimelor luni.

Totul îmi amintește de Edgar : fiecare carte, tricoul, parfumul (mai ales foenul și șosetele !).

N-am mai vorbit cu el de când am plecat din Culross și la fiecare două minute sunt ispitită să-l sun, dar dacă am învățat ceva din toată povestea asta, este că tehnologia și relațiile nu fac casă bună : cu cât te folosești mai puțin de mobil și de mail, cu atât ai mai multe speranțe ca o poveste de dragoste să dureze.

Iar eu am dat greș pe toată linia.

Dacă aș fi știut să aștept, dacă aș fi respectat ritmurile lui, dacă aș fi stat cuminte și liniștită în banca mea în loc să insist ca să-l schimb, într-o zi poate că ar fi fost pregătit să trăiască povestea noastră complet liber de trecutul său, fără condiționări și sentimente de vinovăție, și am fi trăit pe veci fericiți și mulțumiți.

Tare aș vrea să știu de ce înțelepciunea mea iese întotdeauna la suprafață abia după mult timp.

Simt atâta furie, ranchiună și frustrare că, dacă l-aș suna, aș începe să plâng și l-aș ruga să se întoarcă la mine, dar pentru că eu sunt aceea care a plecat, toate astea n-ar avea niciun sens și aș trece drept o aiurită, așa că trebuie să mă țin tare și să aștept ca și acest val de durere să treacă, cu speranța că poate va reveni.

Dă-l dracului de Hollywood !

Un bărbat de cincizeci de ani împliniți, care n-a avut curajul să se pună pe el însuși în discuție și care a preferat să-și aleagă propriul trecut și propria mamă, nu se va putea schimba niciodată, trebuie să înțeleg asta în cele din urmă .

Poftim, acum îmi mai lipsește doar o dedublare a personalității, pentru că această discuție între mine și prietenul meu imaginar se poartă de săptămâni întregi.

Sigur că, atunci când dragostea se sfârșește, doare cumplit.

Nu se poate spune că o dată suferi mai mult decât în alte ocazii, că o dată ajungi la un nivel al suferinței dincolo de care nu se mai poate merge, o limită pe care n-o s-o mai atingi niciodată; de fiecare dată ești tot mai zdrobită de durere, de singurătate, de teamă și de acea dezgustătoare senzație a părăsirii care te strivește de îndată ce îți dai seama că el nu-ți mai aparține, că nu mai există un „noi“ și că s-a terminat definitiv.

El va redeveni un străin după ce v-ați împletit viețile într-una singură, v-ați spus cele mai intime secrete și ați dăruit zidul oricărei forme de pudoare. Veți fi doi străini, chiar dacă știți cum respiră fiecare dintre voi în somn, cum miroase fiecare, chiar dacă vă cunoașteți obiceiurile și programul.

Doi străini care se cunosc mai bine decât oricine altcineva și ale căror vieți nu se vor mai întâlni niciodată, decât, cine știe, poate dintr-o pură întâmplare.

Și toate astea când, după o îndelungată ezitare, îți spuseseși : „Ei, da, de data asta mă arunc.“ Și uite că, pe la jumătatea saltului, îți dai seama că piscina este goală și că te vei zdrobi de fundul ei.

Ei bine, fata mea, o fi careva să te ajute pe o rază de nu știu câți kilometri ?

Nu, așa că nu rămâne decât să-ți sufleci mânecile și să-ți faci curățenie în propria casă.

Pe când mă lupt să fac ordine cu aspiratorul, mobilul sună prelung.

Un număr pe care nu-l cunosc, este cu siguranță David, care încearcă să mă contacteze de pe un alt telefon.

Nu-i răspund de săptămâni, adică de când mi-a pregătit o „surpriză“ pe Coasta de Azur, s-a culcat cu mine și a dispărut imediat după aceea, făcându-mi cadou niște cercei.

David este campionul de necontestat al probei de Regulează și Fugi, disciplină olimpică la care nu are rivali.

Mă sună în fiecare zi de cel puțin două ori, apoi îmi scrie sms-uri disperate în care îmi cere iertare, dar nu-i răspund niciodată.

Senzația de putere care a înlocuit-o pe aceea de revoltă este ca un drog !

Problema este că, nevrând să mă întind la discuții cu el, nu răspund la niciun număr pe care nu-l cunosc, căci nu-mi pot permite să renunț așa ușor la munca de săptămâni, lăsând astfel să se prăbușească într-o clipă toată siguranța pe care mi-o doresc atât de mult.

El credea că poate s-o „îmbrobodească pe proastă“ după cum are chef, dar proasta în chestiune a decis să rețeze legăturile cu trecutul și această operațiune nu prevede câtuși de puțin o revenire, pentru că atunci când o femeie spune gata... e gata.

Se știe asta.

Am ajuns la concluzia că merit cu prisosință un plin de prăjituri cu gust de „diabet tip B“ și un vin sangria, așa că o să-mi fac de cap, după care pot să mă întorc liniștită să privesc toată noaptea gunoaiile de la televizor, să plâng un pic, iar mâine, cu două aspirine și o compresă cu gheață pe ochi, o să fac față primei mele zile de lucru de care mă tem atât.

Am făcut bine să mă întorc aici pentru o perioadă de convalescență, nimic nu poate fi mai bun decât un mall ca Grande Mela ca să-mi revin după o dublă dezamăgire.

Pe străzile acestui oraș domnește atâta veselie încât ai senzația că, odată căzut, te calcă toată lumea în picioare, nu din răutate, ci pentru că nimeni nu are timp să te ajute să te ridici.

Partea bună este că nimeni nu este cu adevărat interesat de tine, așa că poți fără grijă să treci neobservat.

Mă întreb cum se face că, în filmele polițiste, martorii sunt întotdeauna atât de siguri de amănuntele pe care le oferă, căci nu-mi vine să cred că șoferul de taxi care m-a adus aici ar putea să-și aducă aminte de mine peste vreo două ore.

Înainte de a pleca, încerc să-mi dau seama cum funcționează alarma, dar nu reușesc, peste tot pâlpâie beculțe roșii care mă sperie; n-aș vrea să văd sosind poliția chemată de Pilar și Maggie cea surdă.

În timp ce meșteresc blestemând mașinăria aceea diabolică, o voce de pe coridor, din spatele meu, exclamă:

— 25971 apoi simbolul de închis, dar trebuie să formezi rar numărul.

— Scuzați-mă, ce doriți? întreb eu nedumerită, întorcându-mă brusc spre un tânăr blond cu un tricou galben gen Donald Rățoiul.

— Eu sunt Tyler Bonelli, fratele lui Peter. Tu ești Monica?

— Da... Ah... da... tu ești cel care a instalat chestia asta... fir-ar ea de... zic eu cu dinții încleștați apăsând ca o isterică pe toate butoanele.

— Așa este, nici Peter nu prea reușește s-o facă să funcționeze, dar este atât de simplu, uite aici!

Formează cifrul cu o încetineală enervantă, până când o luminiță roșie clipește o singură dată.

— Poftim, acum alarma este conectată, iar ca s-o închizi trebuie să formezi...

— 28282?

— Da, așa: doi-opt-doi-opt-doi, începe el să apese rar pe butoane.

— Și steluță?

— Da, steluță, dar dacă se întâmplă să nu funcționeze trebuie să repeți 25971 și diez de două ori, așa ești sigură că într-adevăr ai conectat-o, după care poți s-o deconectezi din nou... Ai înțeles?

M-am lămurit buștean. Ca după o conversație între surzi.

— Aveai nevoie de ceva? Ce nervi am!

— Eu nu, poate tu. Peter mi-a spus că urmează să sosești și că nu trebuie să trec pe la tine, dar poate că aveai nevoie de ceva, așa că m-am gândit să dau totuși o tură.

— Ești drăguț, dar am impresia că totul este în regulă.

— Televizorul? Știi să-i dai drumul?

— Încă n-am încercat, dar cred că o să mă descurc.

Of, Doamne, ce pisălog, oare ăsta n-are și el o casă ?

— Nu, nu este greu, dar trebuie să apeși pe butoanele corecte de pe telecomanda care trebuie.

— Ei, da, așa se întâmplă și în viață, însă eu nu mă uit aproape niciodată la televizor și acum tocmai plecăm... nu te superi, nu ? Închid ușa în urma mea.

— Da, păcat. Nu te uiți la Tyra Banks ? La *Dansând cu stelele* ? *Îmi schimb nevasta* ? *Prețul corect* ?, Oprah și *American Idol* ?

Sigur că da, este tot ce am de gând să văd după ce arunc gunoiul adunat, și asta dacă Ursul Yoghi mă lasă să trec.

— N-am auzit niciodată de toate astea, să știi că eu sunt italiancă. Acum trebuie să plec, este târziu. Ciao și mulțumesc.

Mă strecor cât pot de iute printre el și perete și alerg în jos pe scări, unde dau peste uriașul Joe.

— Oh, Monica, l-am văzut pe Tyler urcând, ai vorbit cu el ?

— Da, a venit peste mine, mi-a arătat cum funcționează alarma.

— Ah, da... alarma. Mă privește cu un zâmbet în colțul gurii, apoi izbucnim amândoi în râs.

— Mototol, nu ?

— Enervant !

— Un fel de măgădău, dar e băiat bun. Face tot felul de treburi mărunte și este mereu gata să dea o mână de ajutor chiar dacă nu i se cere așa ceva, doar ca să se facă util, mai ales când Peter nu este aici. Oricum, locuiește cu mama lui în Brooklyn.

— Cu atât mai bine. Dar cu ce se ocupă Peter ?

— Acum este în Canada, ține ore de bucătărie vegetariană într-o școală, călătorește mult, este un tip care se dedică mult mediului, îi plac lucrurile ecologice, sănătoase...

— Doamne, asta înseamnă că o să mă urască, eu mănânc tot felul de porcării !

— Mie-mi spui ?! De fiecare dată când mă vede cu cutia de Donkin' Donuts îmi amintește cât mai am de trăit dacă mai continui să mănânc prăjeli, dar eu sunt un produs tipic american, vreau să fiu incinerat și cenușa mea să fie păstrată într-o cutie de Big Mac !

— O să țin minte asta, Joe !

Fug afară, sub cerul liber, de îndată ce-l zăresc cu coada ochiului pe Tyler coborând.

Am nevoie ca vântul să-mi împrăstie gândurile negre, am impresia că în mintea mea este un DVD care se învâрте nebu-nește în gol și trebuie să găsesc un mod de a-l opri și de a nu mă mai gândi la nimic.

Măcar să nu mă mai gândesc o vreme la Edgar.

Îmi lipsește prea mult.

Este aproape nouă seara, localurile sunt pline de oameni care stau de vorbă la un pahar de bere și râd, în timp ce alea ca mine (fetele bătrâne) pierd vremea prin supermarketuri, încercând să decidă, între două mărci de cereale, care conține mai puține grăsimi.

Cumpăr bere multă, snacksuri cu paprika, pâine în cutie mare și unt de arahide, cheddar cheese spray, un burrito cu ceapă, pră-jitură cu brânză și cu căpșuni și un pet de Coca Zero pentru o digestie bună.

Ah ! Și crema pentru hemoroizi de la Duane Reade, farmacia deschisă non-stop !

Cu toate proviziile astea tocmai bune pentru un antrenament într-un buncăr antiatomic, mă întorc acasă și văd, într-adevăr, un grup de fete care se fotografiază în fața casei de la numărul 66.

Este clar că, într-o bună zi, voi face și eu o poză acolo.

Pe mobil găsesc alte două apeluri de la numere necunoscute, primite în timp ce eu mă aflam la supermarket. E tare neplăcut că nu știu cine a apelat, dar nu văd de ce mai există mesagerie vocală dacă necunoscutul nu vrea să lase niciun mesaj ?

Cu atât mai rău pentru el, într-o vreme, cine dorea te suna pe telefonul fix și, dacă nu răspundeai, însemna că nu e nimeni acasă – lumea a mers înainte în felul ăsta timp de cel puțin un secol.

Am nevoie de mai mult de douăzeci de minute ca să-mi dau seama cum funcționează telecomenzile.

E absolut exclus să-l chem pe Tyler, s-ar așeza pe divan și nu s-ar mai mișca de acolo până la primăvară.

Toate combinațiile care, după părerea mea, ar avea un sens, nu au niciun efect, așa că încerc să apăs pe tastele pe care altfel nu le-aș fi atins niciodată.

Apăs pe toate butoanele odată.

Și uite că televizorul se deschide.

Îmi petrec prima noapte newyorkeză îndopându-mă cu porcării și privind la prostiile de la televizor, până când îmi vine să vărs și mă cufund într-un somn adânc până la nouă dimineața.

NOUĂ DIMINEAȚA ?

NUUUUUUUU !

Gata, s-a terminat, ar fi trebuit să fiu deja acolo, ar fi trebuit să-mi întocmesc deja curriculumul, ar fi trebuit să-l sun deja pe Max la biroul *Vanity* de la Milano.

Doamne, ce toantă am fost, ce-i mai pot spune acum ? Că nu mi-a sunat deșteptătorul ? Nici în liceu nu mergea o scuză ca asta ! Și ce mă fac acum ? Ce naiba să inventez ? Trebuie să-i pocnesc cu ceva tare de tot, încât să rămână cu gura căscată. Altfel pot chiar să mă întorc acasă.

Da, aici suntem în America și nimeni nu pierde timpul ca să pieptene păpușile !

Caut cu disperare cărțile de vizită cu persoanele de contact. Trebuia să mă întâlnesc cu o oarecare Libby, Leslie, Lassie... habar n-am... off, ce față verde am !

Telefonul meu nu mai are memorie suficientă ca să mai înregistreze mesajele apelurilor la care n-am răspuns.

În clipa aceea, Max mă sună și mă face praf din prima.

— Aș putea să știu unde naiba ești ? Te căutam cu toții de ieri. Nu auzi sunând telefonul și nici măcar nu vezi că ai o groază de apeluri, nu-i așa ?

— Apeluri ? Dar... este ciudat, n-am găsit niciun apel, ieri eram încă pe drum... poate că s-au pierdut în eter.

— Probabil că ai folosit eterul cu un pic de clei, ca să nu mai auzi nimic. Sun-o imediat pe Lilly Horovitz, care e neagră de furie, te așteptau ieri, acum nu mai ești în tufișurile alea scoțiene ca să faci pe extravaganta, ești la New York, nu știu dacă-ți dai

seama de asta, din cauza ta m-am pus într-o situație de tot rahanul, după ce am făcut și imposibilul ca să te recomand, spunând peste tot că „ești foarte pricepută și de încredere“, dar uite că deja îmi pare rău de asta. Du-te acum să-i ceri scuze, spune-le că ești o imbecilă perfectă și, dacă ei te dau afară, o să găsești tu ceva, OK ? Sună-mă doar dacă se întâmplă vreo minune !

Clic.

Nici măcar nu mi-a dat răgazul necesar să-i povestesc despre deturnarea avionului în care mă aflam, eveniment care a fost ținut secret ca să nu creeze panică inutilă...

Mă bufnește plânsul așa cum stau pe jos printre resturile cinei mele, apoi iau o felie de *pain carré* mare cât fața mea și aștern pe ea o cantitate uriașă de unt de arahide.

*Comfort food*¹.

Respir adânc și încep să formez numărul de telefon la care ar trebui să răspundă Lilly, sperând că va suna ocupat.

Și totuși, răspunde imediat, cu un bubuitor „Lilly Horovitz“.

— Lilly ?... Bună ziua... Sunt Monica. Clipe de tăcere în așteptarea unei avalanșe de înjurături în idiș.

— Monica... Lilly lasă să plutească numele meu în aer, în așteptarea iluminării, după care, pe un ton polar arctic, continuă : ...te sun fără încetare de două zile.

Nu reușesc să definesc tonul : este un amestec de glacial, indiferent și ceva de genul „dacă nu ți-a murit cel puțin jumătate din familie într-un mod oribil n-are rost să-ți mai pierzi timpul ca să-mi explici pe unde te aflai ieri“.

— Știu, Lilly, te rog mult să mă scuzi, nici nu-ți poți închipui ce mi s-a întâmplat...

— Nu, nu pot...

— Am ajuns abia azi și... o întârziere aiurea a avionului, după care casa pe care o închiriasem nu era acolo unde mi se spusese, de parcă dispăruse de-a dreptul, apoi mi-au furat telefonul mobil...

Tăcere.

¹ „Hrană de consolare“ (engl. în original).

După care :

— Ai sosit ieri seara la 19.25 pe JFK, cu zborul companiei Delta, am verificat...

— Ah, așa este... era ieri, răul de înălțime m-a derutat, dar după ce mi s-a furat mobilul am petrecut o jumătate de zi la secția de poliție ca să fac reclamația, erau acolo niște indivizi cum nu-ți poți închipui, nu este ca la televiziune, să știi !

Ce pacoste este femeia asta care nu participă câtuși de puțin la o conversație ca lumea și face tot felul de pauze care au darul de a-l face pe interlocutor să vorbească (așa cum este descris în toate manualele de comunicare eficace !).

— Monica... în minutul ăsta de conversație fără rost cu tine pregătesc patru reportaje fotografice, o campanie în favoarea adopției pentru homosexuali și festivitatea inaugurării unei noi aripi a muzeului Guggenheim.

Gata, mă predau.

— OK, Lilly, am înțeles, eram moartă de oboseală, am mâncat ca o scroafă și m-am prăbușit pe divan.

— Bine, când o să am onoarea să te văd ?

— Doar cât fac un duș și ajung la tine.

— Ai o jumătate de oră, altfel nici să nu te mai obosești să ajungi până aici.

Ei nu, la o situație ca în *Diavolul se îmbracă de la Prada* nu pot face față, filmele sunt frumoase pentru că rămân astfel. Acum mă spăl pe dinți, iau un taxi, ajung acolo, îi trag un pumn în față și plec înapoi cu avionul companiei Delta la 13.50.